

[Christmas Møller.]

andre Lande, saa kan man aldeles ikke sige andet end, at den sociale Lovgivning her i Landet i høj Grad kan staa Maal med andre Landes. Kontorchefen i Direktoratet for Sygekassevæsenet, Daniel, har udarbejdet en Oversigt over de 3 nordiske Rigers Sygekassebevægelse. Rundt regnet kan vi sige, at Sverige har 6 Millioner Indbyggere, Danmark 3 Millioner og Norge 3 Millioner — Tallene er jo lidt større for Sveriges og Danmarks Vedkommende og lidt mindre for Norges —, og paa det Omraade, vi nu beskæftiger os med, har Sverige 827 000 Sygekassemedlemmer, Norge 612 000, men Danmark 1½ Million, og det forholder sig med Statsbidraget saaledes, at det for Sveriges Vedkommende kun er 3 Mill. Kr., for Norges 5 Mill. Kr., men for Danmarks — det er Tallene for 1927, det drejer sig om — 14 Mill. Kr. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at disse Tal viser, at den sociale Lovgivning, som er gennemført i Danmark, ikke er saaledes, at vi ikke kan være den bekendt overfor andre Lande. I det Nummer af „Socialt Tidsskrift“, hvor den højtærede Socialministers Tale gengives, Nummeret for December 1929, gives der mærkværdigt nok en ganske kort Beretning om Socialforsikringens Indførelse i Svejts. Heraf fremgaar det, at der har fundet en Folkeafstemning Sted i Svejts, hvor det med et betydeligt Flertal blev vedtaget, at man skulde have en Forsikring for gamle og for Enker og faderløse Børn, og man vil se, at der udbetales en aarlig Aldersrente paa 200 Francs til Mænd og Kvinder over 66 Aar, og Enker og Enkebørn faar Understøttelse, hvis Enken er 50 Aar ved Mandens Død. Hvis Hustruen bliver Enke før det 50de Aar, faar hun en Kapital een Gang for alle paa 500 Francs, og for hvert Barn, hvis Fader er død, udbetales der 50 Francs om Aaret. De Tal, jeg her har nævnt, viser ved en ganske raa Sammenligning med Tallene i det foreliggende Lovforslag eller med Tallene i den Lov, vi nu lever under, at der jo aldeles ikke er Tale om, at Danmark her staaar tilbage. Tværtimod er vi langt, langt foran. I denne Forbindelse vil jeg gerne gentage den Anmodning, jeg gennem Aarene har rettet til forskellige Ministre, om det ikke var muligt nu at give det Udvalg, som bliver nedsat om denne Sag, en virkelig Oversigt over den sociale Lovgivning, baade dens Goder og dens Byrder, i de Lande, som vi bør sammenlignes med.

Man kunde have haft Lov til at gaa ud fra, at den højtærede Socialminister havde fremsat et Lovforslag, som ikke var set tid-

ligere; men som jeg allerede har nævnt det, har den højtærede Minister givet os vanskelige Vilkaar at forhandle under. Han har for det første kun givet os de to Lovforslag: Arbejdsløshedsforslaget og Folkeforsikringsforslaget, som jeg vel har Lov til at sige reelt ikke er saa meget andet end de tre nu-gældende Love med Ændringer samlede i eet Lovforslag. Ulykkesforsikringslovforslaget kender vi ikke, og Forsørgelsesforslaget kender vi kun meget lidt til. I det foreliggende Lovforslags § 85 vil man se, at den højtærede Socialminister siger, at Lovforslaget først skal træde i Kraft i 1931, og man maa vel i denne Bestemmelse se et Udtryk for, at Ministeren erkender det rigtige i, at vi skal have alle Lovforslagene paa een Gang for at tage Stilling til dem, og jeg skal heller ikke beklage mig over, at den højtærede Minister har givet os dem stykkevis — der kan saamænd være nok at sætte sig ind i, og Rigsdagen kan særdeles vel nu behandle Lovforslaget foreløbig og saa afvente den nærmere Besked fra Regeringen. Men hvad jeg mere vil beklage mig over — og her tror jeg, den højtærede Socialminister har begaaet en alvorlig Fejl, utvivlsomt ud fra de bedste Hensigter, thi andet kan man jo ikke tænke om den højtærede Minister —, er, at han har fremsat Forslaget paa den Maade, han har gjort det, som et Forslag, der intet siger om Socialdemokratiets principielle Standpunkt. Sp. 3412 siger den højtærede Socialminister, at det ikke er Hensigten

„at fremsætte noget Forslag, der fra noget Synspunkt set kan betragtes som et Agitations- eller et Demonstrationsforslag — thi det kan i hvert Fald ikke hjælpe den, der straks trænger til mere ordnede Forhold paa dette Omraade —, og ikke heller at fremsætte et Forslag, der kan betragtes som et principielt Udtryk for Socialdemokratiets Ønsker med Hensyn til Sociallovgivningens Udbygning, altsaa som et partipolitisk Forslag, men at tage alle politiske Muligheder i Betragtning“

o. s. v. Jeg beundrer den Maade, hvorpaa den højtærede Socialminister her ser ganske bort fra sine tre Kolleger, Udenrigsministeren, Indenrigsministeren og Justitsministeren, og jeg vil da heller ikke forlange af den nuværende Regering, at den skulde fremlægge et socialdemokratisk Forslag. Men det, som jeg synes er den højtærede Socialministers Fejl, er, at han fremlægger dette Lovforslag og siger, at det er et Forslag, hvor man har taget Hensyn til Konservative og Venstre og andre, men han giver